

Texten ingår i Michael Löwys antologi [Marxismen i Latinamerika från 1909 till våra dagar](#)

Klasskriget i Kuba*

Julio Antonio Mella

Julio Antonio Mella (1903-29), grundare av Kubas kommunistiska parti 1925, är en av de första latinamerikanska marxisterna som analyserade imperialismens herravälde i världsdelen länder, dess förbindelser med lokala diktaturer och den strategi för arbetarrörelsen som följer av denna verklighet. Hans skrifter, som ”återupptäcktes” efter den kubanska revolutionen, är intensivt uttrycksfulla med orubbligt revolutionär inriktning. Den text som följer, från 1925, hänvisar till mordet på flera arbetarledare och aktivister, utförda av diktatorn Machados hejdukar. Den är karaktäristisk för en tid när klasskampen och den antiimperialistiska kampen hörde tätt ihop i de latinamerikanska kommunisternas ögon.

Detta häfte är ett svar på tyrannens och hans husbondes – USA-imperialismens – blodiga offensiv. Det är också en hyllning till den enda revolutionära kader i Kuba som fortfarande med risk för sina egna liv försvarar friheten. Det är en hyllning till dessa arbetare och bönder och dessa få studenter och intellektuella som vågat resa motstånd mot tyrannens angrepp. Det är en hyllning till minne av de som stupat. Vi som lever kommer aldrig att förråda er. Detta ska inspirera alla som kämpar och hämnas oss som kommer att stupa.

En ... en till ... ännu en... De är för många för att räknas. Det finns inga känslor kvar för varje nyhet om fler stupade. Som soldater i strid vet vi att listan över martyrer kommer att växa för varje dag. Nu finns ingen medmänsklighet. Hatet som knyter våra händer – som vill vara klor – och hämnden i våra vilt lågande ögon – som strävar att bli dödsstrålar. Allt detta har dödat den medmänsklighet som en förtryckt ännu kunnat känna.

Det finns inte längre något fosterland. Det finns bara fiendeklasser.

Klasskriget har brutit ut – brutalt, våldsamt och blodigt. Tysta de skrämde, skrikande munnarna! Förakta de gråtande ynkryggarna! Straffa uslingarna som inte kämpar! Hylla de modiga i förtruppen! Må de teoretiska diskussionerna och det dåraktiga intrigerandet upphöra. Må handlingen ljuda med sin obestridliga vältalighet!

Vår klass' hjältemodiga historia vägleder och uppmuntrar oss. Ropen från offren i Kommunens gravar 1871, skriken från 1905 års martyrer, offrade i Tsarryslands snö, ropet från upproret 1917 som skallade över hela världen, sådan är vårt krigs segermusik. De som lämnat sina fabriker bara för att stupa i träskan under kampen för oberoende, de som mördades under Republikens första generalstrejk, de proletärer som tappert dukade under i proletariatets storslagna strider mot imperialismens snabba och våldsamma industrialisering av Kuba: där har vi de som visade vägen! Framåt!

Díaz Blanco, du göt ditt blod över de improviserade barrikaderna i Havanna. Du stupade, skjuten av våra utsugna bröder, de som omedvetet mördar oss i våra gemensamma herrars tjänst: imperialister, kapitalister och tyranner. Du, revolutionära proletär, föregångare.

Ditt blod, som flöt längs Havannas gator, har präntat ord som arbetarna varje dag läser med rörelse när de går till sina fängelser och när de lämnar dem. Dessa ord är ”Rättvisa! Rättvisa! Rättvisa!”

Varona, medkämpe, vem kunde förutse ditt tragiska slut? Magnifik ledare. Jättelik till kropp och själ. Du var skapad för den proletära arméns förtrupp. Stor som en gladiator, själva döden tycktes frukta dig. Dina ord – bråkiga som kampen på Kubas landsbygd – var profetens som

* Julio Antonio Mella, ”El grito de los mártires”, 1926, i *Hombres de la revolución: Julio Antonio Mella*, (Havana: Ed. Imprenta Universitaria, 1971), s. 17-24.

förebådade en ny tid. Ditt ledarskap i sockerbrukens mäktiga strejker skänkte hopp till proletariatet som törstade efter nya erövringar. Var hälsad, general för Kubas nymornade, röda proletära arméer! När åren går och proletariatet krossar förtryckarsamhällena, då kommer du ha varit en av de som banade vägen.

Du föll offer för ett förrädiskt mord, dödad av en tyrannens tjänare, utsänd från presidentpalatset uttryckligen för att hitta dig. Med ett sista uns av integritet, friade de officiella domstolarna, dig från de fantastiska anklagelserna att ha varit en terrorist. Men vem skulle ha kunnat rädda dig från tyrannens personliga ”rättvisa”? För honom förtjänade du döden: du var en förtryckt arbetare, du kämpade för dina kamrater mot den utländska imperialismen och det brottet kunde tyrannen aldrig förlåta.

Det sista ropet som lämnade dina läppar när du stupade genljuder ännu i Kubas proletära öron: ”Hämnd! Hämnd! Hämnd!”

Cuxart, du olyckliga, mörka arbetare, du visste inget om klasskriget. Du visste inget om det hat de rika känner mot oss, liksom deras lakejer, den tyranniska regimen. Du var lycklig ”för du gjorde din plikt”. Du utförde ditt arbete punktligt, inget annat. ... Vem skulle ha kunnat säga att du skulle bli ett redskap för ett gäng kriminella smickrare?

Husbonden är allsmäktig, husbonden är teatralisk, som en skådespelare eller en tyrann. Husbonden njuter av starka lidelser som inte hotar honom. Så uppfanns en ”sammansvärjning”, ett ”attentat”. Du olycksalige arbetare blev lekboll i denna fars som hyllades i pressen medan de odjur som hittade på detta påstådda attentat befordrades och fick andra fördelar.

Medan du satt fängslad utmätte en annan av våra bröder, en soldat i tyrannens tjänst, det straff som drabbar rymlingar. Vilken ironi!

Ack kamrat *Cuxart*! Du stupade., Men den soldat som mördade dig hemsöks nu fruktansvärda mardrömmar. Varje natt ser han din kropp framträda som ett spöke över La Cabañas hundra-åriga murar. Han ser ditt skepnad sväva upp tillsammans med de martyrer som stupade i Lagerkransarnas Vallgrav när de försvarade Kubas självständighet mot gamla Spaniens tyranni. Den okunniga soldaten har allvarliga bekymmer. Han förstår inte hur din skepnad kan finnas bland revolutionens martyrer. Han förstår inte att det skulle vara ett brott att döda en ”arbetarhund”. Men han kallar på sina kompisar och berättar för dem om sina syner.

(Ack, soldater, arbetare och bönder, när kommer ni, förtryckta av Machados tyranni på Kuba, att förstå, som ryssarna som var förtryckta av tsarens tyranni förstod, att ni är en enda klass, att ni är bröder, att ni har samma herrar och att fabrikena, fälten och makten tillhör er och ingen annan än er? Arbetarna och bönderna skapar rikedomerna och ni, soldater, försvarar utsugarna, de utländska och inhemska borgarna. När kommer ni att förstå att era parasitära officerare är underdåniga redskap för de jänkare som äger sockerbruken och järnvägarna och att de tillsammans förtrycker er soldater och era bröder, arbetarna och bönderna?)

De soldater som samlas sent om natten och lyssnar på havet där *Maine* sänktes så att ett fåtal banditer skändligheten kunde lägga beslag på Kuba, de kan inte förklara varför spökerna dyker upp. Men ur deras bröst stiger ett samstämmigt skrik, och detta skrik kan höras av mängden soldater: ”Uppror! Uppror! Uppror!”

Grant, du kommer från de allsmäktiga jänkarnas hemland. Men inget kunde rädda dig. I det landet, precis som i Kuba och många andra länder, är du inte medborgare bara för du fötts inom dess gränser. De enda medborgarna i Amerikas Förenta Stater är de rika, de som kommer till Kuba som erövrare och genom sin ambassadör ger order till regeringen för att skydda sina intressen. Du var arbetare och kämpe, så du åtnjöt inte din regerings skydd, inte det minsta! Det var därför – efter den storartade, månadslånga järnvägsstrejken, med många

döda, fler skadade och ännu fler försvunna – som en ”okänd person”, som de borgerliga tidningarna säger, satte den kalla revolvermynningen mot din bröstorg och den kula som avslutade ditt liv och gjorde dig till martyr, ännu en martyr för vår sak.

Du arbetare från Förenta Staterna, må din förrädiska död i händerna på de imperialistiska bolagens ombud – ombud som lika väl kan vara kubanska soldater som bolagens betalda vakter – väcka Lincolns nation. Må den lära sig att den finansoligarki som från Wall Street härskar över världen, är den värsta fienden till Förenta Staternas folk.

Hur som helst, de tusentals kamrater som defilerade förbi ditt lik i Camagüey hörde detta förlösande skri från ditt blodiga sår: ”Ner med imperialismen!”

López, du krigare, jag saknar ord för dig. Författaren till dessa rader känner sig idag föräldralös. Som nykomling i kampen var det med ditt föredöme och dina handlingar han gjorde han sina första erfarenheter.

Oh, dina proletära ord, ditt fackliga arbete, din organisatoriska förmåga! Havannas Arbetarförbund, Nationella Arbetarförbundet, Kongresserna i Camagüey och Cienfuegos är mäktiga organ för klasskampen. Men du, kämpe, var deras själ. Och trots att du försvunnit förblir du det kubanska proletariatets lärare.

(Läromästare, det är inte tårar jag erbjuder för att hylla dig, ej heller dessa rader, som inte är litteratur utan en revolutionär handling. Det jag erbjuder är det heliga löftet att följa din väg, att fortsätta ditt verk och att samarbeta så att den nya proletära generation som jag tillhör kan nå längre i kampen än den förra, så att den leder till seger.)

Ingen vet var du finns. Skulle vi revolutionärer kanske kunna välja hur vi dör? Vi stupar som soldater oavsett var fiendens kulor hittar oss. Blev du kidnappad och är vid liv? Då kommer du att återvända till kampen med ännu större entusiasm. Blev du mördad? ”Revolutionären finner ingen vila utom i graven”, sa Saint-Just för mer än hundra år sedan.

Lärare, broder och kamrat, dina handlingar är stumma monument över ditt minne. När stunden för vår seger är här kommer vi, den förtryckta klassen, att uppnå den mycket tack vare att du började. Du kommer inte att få avenyer döpta efter dig i borgarstäderna, inte heller statyer i de offentliga parkerna. Men varje proletär kommer att veta att de organisationer du grundade är de bästa monumenten över ditt minne.

Vi hälsar dig kämpe! De organisationer du lämnade efter dig är våra röda bataljoner. Och en vacker dag kommer de att ropa mot dagens tyranner och deras allierade, mot imperialismen, mot den inhemska kapitalismen: ”Till anfall! Anfall! Anfall!”

Ni, kamrater som fortfarande lever (förlåt mig om jag inte nämner er för att ni inte träffats av tyrannens blix), förföljda kamrater, kandidater beredda att offra er som alla vi som deltar i denna kamp, låt oss som en enda röst ropa:

”Framåt!”

Översättning: *P-E Eklund* (från engelska), bearbetad och korrigerad av *Eva Björklund* (utifrån spanska originalet)

Lästips:

Mer av Mella: [Proletariatet och den nationella befrielsen](#)

Inledningen till Michael Löwys antologi [Marxismen i Latinamerika](#) innehåller biografiska och andra uppgifter om Mella och hans verk.

[Karibiens dolda pärla - trotskismen på Kuba](#) av Gary Tennant innehåller ett speciellt kapitel om Mella: ”J A Mella och rötterna till meningsskiljaktigheterna inom Kubas Kommunistiska Parti”.

[Castros Kuba](#) av K S Karol, kapitel ”2. Kommunisterna och revolutionen”, liksom [Den kubanska oktoberrevolutionen](#) av Saverio Tutino, kapitel ”2. Den koloniala frågan” behandlar också Mella och hans roll.